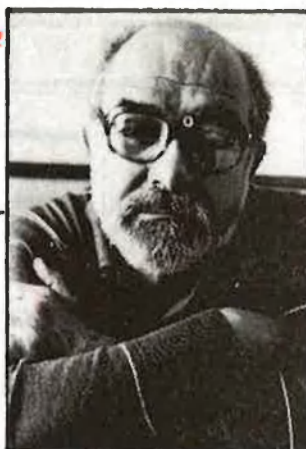


Quatre evangelis i dos tonsurats



Vicent Ventura

Última

Supose que han fet bé els rectors de les universitats literàries dels Països Catalans denunciant l'atemptat contra la unitat de la llengua, tan grollerament perpetrat per dos tonsurats valencians, en traduir els Quatre Evangelis a la «llengua» de l'Haca-demia. Faran mal, però, si esperen cap resposta.

Perquè no som davant d'un defecte d'ignorància suggerit per la bona fe «pastoral», sinó, ben al contrari, d'un objectiu polític, emparat per l'església, que juga la seua tàctica més usual, la de l'ambigüitat. En efecte, l'edició no compta amb cap autorització canònica explícita, però sí amb tota classe de benediccions, perquè, de beneir allò que es presenta, no se'n poden derivar problemes.

És evident que si algú s'atrevis a traduir els Quatre Evangelis al «cheli» madrileny —i la llengua de l'Haca-demia no arriba ni a «cheli»—, el fulminarien amb mitja dotzena d'excomunions immediates, però el català no té darrere un estat com el castellà. El català-valencià-balear té només una autonomia del 151, i dues

més que no arriben a aquest grau constitucional.

Ens trobem, per tant, davant d'una acció evidentment política. Es la dreta la que utilitza en aquest cas una institució com l'església, que li és tan pròpia.

Amb aquesta grotesca traducció, prosseguint la ininterrompuda campanya contra la llengua a càrrec dels diputats «populars», en les Corts que diuen valencianes, la dreta fa allò que li toca. Tracten d'impedir que la gent arribe a recuperar una identitat quasi perduda en la ignorància, perquè no arribe a caure en la temptació de la llibertat.

No han d'esperar, per tant, els rectors ni tan sols que els seus col·legues de les universitats literàries castellanen prenguen com a propi el risc que la llengua catalana es disgregue i

s'unesquen a la protesta. Tot al contrari, en el fons del fons —i de vegades en la superfície també— se'ls nota, ara, que no lamentarien gens el trànsit del català com a llengua viva, amb tots els problemes polítics que suposa restablir-ne la normalitat, a llengua morta, per a estudiar-la com a curiós fenomen del passat.

El mallorquí que no exerceix, ocupant de la seu episcopal «valentina» fa la impressió que mai no dirà d'aquest cas, ni d'algun altre, si o no, com demana l'evangeli, i menys encara el president de la Conferència Episcopal, que també és eclesiàstic i, per tant, poc aficionat a dir les coses clares. No s'ha d'esperar res tampoc ni de lletraferits en castellà —per més valencians que siguen— ni d'altres filòlegs que no siguen els catalans o els interessats pel català. Perquè, en definitiva, tota aquesta gent pensa com aquell histrió vingut de Pamplona, que vam patir en el lloc on seu ara el mallorquí que mai no n'ha exercit, i que va respondre als qui s'interessaren aleshores per una litúrgia en vernacle: «el vernáculo que manda el Concilio es el castellano».

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom 2n.

Nom Domicili

Població D. P. Tel. quart

Lloc de naixement Any de naixement

Professió Lloc de treball

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un any per la quantitat de:

5.850 pessetes 10.500 pessetes (Europa) Firma

Pagarà: semestralment anualment

Forma de pagament: Dom. bancària Telègraf bancari Gir postal
En el cas corresponent, ompliu la domiciliació bancària.

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A. Avinguda del Baró de Círcow, 40, 1a. València-1

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distíngits senyors:

Caixa o banc Agència

Carrer Ciutat

Els pregue que els rebuts que a nom d'.....

Domicili Població

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S. A., per un total de ptes.

a pagar en terminis semestralment anualment per la quantitat de ptes. siguen

pagats amb càrrec al nombre de n.º a la llibreta d'estalvis

..... de de 198.....

Firma